

«...Τι ζητείτε τον ζώντα μετά των νεκρών; Δεν είναι εδώ αλλά ανέστη ενθυμήθητε πως ελάλησε προς εσάς, ενώ ήτο έτι εν τη Γαλιλαία, λέγων ότι πρέπει ο Υιός του ανθρώπου να παραδοθή εις χείρας ανθρώπων αμαρτωλών και να σταυρωθή και την τρίτην ημέραν να αναστηθή» (Λουκάς, κδ':5-7).

Ο Κύριος Ιησούς Χριστός κατά τη διάρκεια της επίγειας διακονίας Του, έλεγε στους μαθητές Του ότι έπρεπε να πάθει πολλά, να καταφρονηθεί από τους πρεσβυτέρους, αρχιερείς και γραμματείς, να θανατωθεί και την τρίτη μέρα να αναστηθεί (Μάρκος, η':31). Αυτό διότι έτσι θα εκπλήρωνε την αγάπη και τη δικαιοσύνη του Πατέρα Θεού και θα έδινε τη δυνατότητα της κατά χάρη σωτηρίας, σε κάθε άνθρωπο αμαρτωλό που μετανοεί και πιστεύει σ' Αυτόν. Η ανάσταση του Κυρίου είχε προφητευθεί, όπως διαβάζουμε στη Παλαιά Διαθήκη: «Διότι δεν θέλεις εγκαταλείψει την ψυχήν μου εν τω άδη ουδέ θέλεις αφήσει τον όσιόν σου να ίδη διαφθοράν»

. Αυτά τα λόγια τα είπε προφητικά ο πατριάρχης Δαβίδ και σύμφωνα με την ερμηνεία του αποστόλου Πέτρου, 'προϊδών ελάλησε περί της αναστάσεως του Χριστού ότι δεν εγκατελείφθη η ψυχή αυτού εν τω άδη ουδέ η σαρξ αυτού είδε διαφθοράν'

(Πράξεις, β':27,31). Άλλη γραμμένη στο λόγο του Θεού σχετική προφητεία του Δαβίδ, είναι όταν λέει:

«Εγώ θέλω αναγγείλει το πρόσταγμα ο Κύριος είπε προς εμέ, Υιός μου είσαι συ εγώ σήμερον σε εγγένησα»

(Ψαλμός β':7). Σύμφωνα με την ερμηνεία του αποστόλου Παύλου και αυτά τα προφητικά λόγια αναφέρονται στην ανάσταση του Κυρίου Ιησού (Πράξεις, ιγ':33-34).

Όταν οι γυναίκες πήγαν να αλείψουν με μύρα το νεκρό σώμα του Κυρίου, δυο άγγελοι τις ρώτησαν γιατί ζητούν έναν ζωντανό ανάμεσα στους νεκρούς και τις ενημέρωσαν ότι αναστήθηκε ο Κύριος. Στη συνέχεια ο Κύριος φανερώθηκε αναστημένος στις μυροφόρες γυναίκες, στους αποστόλους, στους δύο που πήγαιναν προς Εμμαούς και στους οποίους εξήγησε τα γραμμένα στη Παλαιά Διαθήκη τα σχετικά με το λυτρωτικό Του έργο και τελικά σε πάνω από 500 αδελφούς. Το ότι ο αναστημένος Κύριος φανέρωσε τον εαυτό Του ζώντα σε όλους όσους τον αγάπησαν, σημαίνει ότι και σήμερα ο Κύριος

μπορεί να αποδείξει τον εαυτό Του ότι είναι ζωντανός σε
οποιονδήποτε πιστέψει και τον επικαλεστεί. Μόνο οι ενέργειες του
Κυρίου προσωπικά σε κάθε ειλικρινή εκζητητή της αλήθειας, μπορεί να
τον βεβαιώσουν, ότι ο Κύριος είναι αναστημένος και να εννοήσει ότι η
Αγία Γραφή είναι ο γραμμένος λόγος του Θεού και ότι παίζει το ρόλο
της πυξίδας και της απαραίτητης πνευματικής τροφής στη ζωή του
(Ματθαίος, δ' :4).

Ο αναστημένος Κύριος Ιησούς ενεργεί και ας μη τον βλέπουμε. Ο
Ιωάννης ο Βαπτιστής είχε προαναγγείλει ότι ο Κύριος θα βαπτίζει 'εν
Πνεύματι Αγίω και πυρί'

(Ματθαίος, γ' :11). Αυτή η προφητεία του Ιωάννη εκπληρώθηκε πρώτη
φορά την ημέρα της Πεντηκοστής σε περίπου 120 μαθητές του Κυρίου.
Τότε όλοι ήταν ομοθυμαδόν στον ίδιο τόπο και ήρθε ήχος από τον
ουρανό σαν βίαιος άνεμος, φάνηκαν σαν γλώσσες φωτιάς πάνω στον
καθένα τους, πληρώθηκαν όλοι με το Άγιο Πνεύμα και μιλούσαν ξένες
γλώσσες (Πράξεις, β' :1-4), οι οποίες αποτελούν ένα από τα σημεία που
ακολουθούν αυτούς που θα πιστέψουν στον Κύριο (Μάρκος, ις' :17). Αυτή
η θαυμαστή επαγγελία του Κυρίου, αποτελεί απόδειξη της αναστάσεως
Του και της επανόδου Του στον Ουρανό (Ιωάννης, ις' :7). Σύμφωνα δε με
τη προτροπή του αποστόλου Πέτρου, στο συγκεντρωμένο πλήθος τη
μέρα της Πεντηκοστής που αναφέρουμε:

‘Μετανοήσατε, και ας βαπτισθή έκάστος υμών εις το όνομα του Ιησού
Χριστού εις άφεσιν αμαρτιών, και θέλετε λάβει την δωρεάν του Αγίου
Πνεύματος. Διότι προς εσάς είναι η επαγγελία και προς τα τέκνα σας
και προς πάντας τους εις μακράν, όσους αν προσκαλέση Κύριος ο Θεός
ημών’

(Πράξεις, β' :27,31), φαίνεται καθαρά ότι αφορά και όλους τους
ανθρώπους που προσκαλεί ο Κύριος σήμερα.

Ο Κύριος με την ανάστασή Του έγινε απαρχή των κεκοιμημένων (Α'
Κορινθίους, ιε' :20) και πρωτότοκος μεταξύ των νεκρών

(Κολοσσαείς, α' :18). Έτσι όπως έγινε η δική Του ανάσταση θα
γίνει ομοίως και η ανάσταση εκείνων που πέθαναν με τη πίστη
του Χριστού στη καρδιά τους, η οποία θα λάβει χώρα κατά την
αποκαλούμενη μεταξύ των αναγεννημένων χριστιανών,

‘αρπαγή της εκκλησίας’. Διαβάζουμε σχετικά:

«επειδή αυτός ο Κύριος θέλη καταβή απ' ουρανού με κέλευσμα, με
φωνήν αρχαγγέλου, και με σάλπιγγα Θεού, και οι αποθανόντες εν
Χριστώ θέλουσιν αναστηθή πρώτον έπειτα ημείς οι ζώντες όσοι
απομένομεν, θέλομεν αρπαχθή μετ' αυτών εν νεφέλαις εις απάντησιν

του Κυρίου εις τον αέρα και ούτω θέλομεν εἰσθαι πάντοτε μετὰ του Κυρίου»

(Α΄ Θεσσαλονικεῖς, δ΄ :16-17). Ὅπως διαπιστώνουμε κατὰ το φοβερό αὐτό γεγονός, προηγείται ἡ ἀνάσταση των ἀποθανόντων ἐν Χριστῷ καὶ μετὰ γίνεται ἡ ἀρπαγὴ των ζώντων ἀνθρώπων του Θεοῦ οἱ οἱ ποῖοι κάνουν το θέλημά Του. Σε ὅλους αὐτούς ὁ Κύριος θα δώσει καινούργιο ἀφθαρτό σώμα, ἀναστάσιμο, γιὰ νὰ ζουν μαζί Του αἰώνια, στὴ Βασιλεία των Οὐρανῶν.

Τὸ ὅτι ὁ Κύριος πέθανε στὴ θέση μας, σημαίνει ὅτι ὅσοι δεχόμαστε αὐτὴ τὴ θυσία, θα πρέπει νὰ «πεθάνουμε» ὡς πρὸς τὸ σώμα των ἁμαρτιῶν μας, ὥστε νὰ «ἀναστηθεῖ» ἓνα καινούργιο σώμα μενέο πνεῦμα που θα ἐπιθυμεῖ νὰ κάνει τὸ θέλημα του Θεοῦ, χωρὶς τις πράξεις καὶ τις ἐπιθυμίες του παλιοῦ ἀνθρώπου. Αὐτὸ γίνεται ὅταν ὁ ἄνθρωπος ‘γεννιέται ἄνωθεν’ ἀπὸ τὸν Πατέρα Θεὸ καὶ στὴ συνέχεια παίρνει ἀπόφαση νὰ βαπτιστεῖ στο νερό. Διαβάζουμε σχετικὰ: «Ὁ ἀγνοεῖτε ὅτι ὅσοι ἐβαπτίσθημεν εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν, εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν; Συνετάφημεν λοιπὸν μετ’ αὐτοῦ διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰς τὸν θάνατον, ἵνα καθὼς ὁ Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν διὰ τῆς δόξης του Πατρὸς, οὕτω καὶ ἡμεῖς περιπατήσωμεν εἰς νέαν ζωὴν. Διότι ἐὰν ἐγείναμεν σύμφυτοι με αὐτὸν κατὰ τὴν ὁμοιότητα του θανάτου αὐτοῦ, θέλομεν εἰσθαι καὶ κατὰ τὴν ὁμοιότητα τῆς ἀναστάσεως, τοῦτο γινώσκοντες, ὅτι ὁ παλιὸς ἡμῶν ἄνθρωπος συνεσταυρώθη, διὰ νὰ καταργηθῇ τὸ σώμα τῆς ἁμαρτίας, ὥστε νὰ μὴ ἡμεθα πλέον δούλοι τῆς ἁμαρτίας. Διότι ὁ ἀποθάνων ἠλευθερώθη ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας. Ἐὰν δὲ ἀπεθάνομεν μετὰ του Χριστοῦ, πιστεύομεν ὅτι καὶ θέλομεν συζῆσαι μετ’ αὐτοῦ, γινώσκοντες ὅτι ὁ Χριστὸς ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν δὲν ἀποθνήσκει πλέον, θάνατος αὐτὸν δὲν κυριεύει πλέον. Διότι καθ’ ὃ ἀπέθανεν, ἀπέθανεν ἅπαξ διὰ τὴν ἁμαρτίαν, ἀλλὰ καθ’ ὃ ζῇ, ζῇ εἰς τὸν Θεόν. Οὕτω καὶ σεις φρονεῖτε ἑαυτοὺς ὅτι εἰσθε νεκροὶ μεν κατὰ τὴν ἁμαρτίαν, ζῶντες δὲ εἰς τὸν Θεὸν διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ του Κυρίου ἡμῶν.»

(Ρωμαίους, ς΄ :3-4).

Τὸ ὅτι ὁ Πατέρας Θεὸς ἀνάστησε τὸν Κύριο, ἀποδεικνύει ὅτι ὁ Κύριος δὲν εἶχε πράξει ἁμαρτία, ὥστε ὁ θάνατος καὶ ὁ ἄδης νὰ εἶχαν ἐξουσία πάνω Του. Ὅμως ὁ Κύριος εἶναι ὁ μόνος ἀναμάρτητος, γι’ αὐτὸ ἄλλωστε εἶναι ὁ μόνος σωτὴρας. Ὅλοι ὅσοι ἔχουμε ἀναγεννηθεῖ ἀπὸ τὸν Πατέρα Θεὸ, θα ἐξακολουθοῦμε σαν ἄνθρωποι νὰ φταίμε σε πολλὰ. Γι’ αὐτὸ καλὸ εἶναι νὰ ἔχουμε ὑπόψη καὶ νὰ ἐφαρμόζουμε τὸ γραμμένο: ‘Ἐὰν εἰπώμεν ὅτι ἁμαρτίαν δὲν ἔχομεν, ἑαυτοὺς πλανῶμεν καὶ ἡ

αλήθεια δεν είναι εν ημίν. Εάν ομολογώ μεν τας αμαρτίας ημών, είναι πιστός και δίκαιος, ώ στε να συγχωρήση εις ημάς τας αμαρτίας και καθάριση ημάς από πάσης αδικίας'

(Α' Ιωάννου, α':8,9). Μόνο τότε θα εξακολουθούμε να κρατάμε την αιώνια ζωή που μας έδωσε με τη θυσία και ανάστασή Του ο Κύριος, έτσι ώ στε να μη περάσουμε από κρίση αλλά να μεταβούμε από το θάνατο στη αιώνια ζωή της Βασιλείας των Ουρανών.